

γώνα πόλο 'Εκεί τουλάχιστον υπήρχε κάποια πιθανότητα να πετύχει. Θά λάβαιναν μέρος ένα πλήθος όμορφων γυναικών. Όλες φυσικά δέν θά είχαν την ίδια Ικανότητα. 'Ετσι ή μία από τις δυο ομάδες του πόλο θά κέρδιζε το παιχνίδι. 'Ο Τζών 'Οξελ καθισμένος αναπαυτικά πάνω στην εξέδρα, ανάμεσα στο πλήθος των πλουσίων 'Αμερικανών παρακολουθούσε τώρα με τα κυάλια του τις διάφορες φάσεις του αγώνος. Τ' όλοια κυνηγούσαν την έλεφαντίνη μπάλλα, έτρεχαν δεξιά κι' αριστερά στο γήπεδο, όπου την πετούσαν τά κτύπηματα τών 'Αμαζόνων την εσνάφερναν κοντά στο τέρμα και αυτή ή Ιστορία έξακολουθούσε αδιάκοπα. Κι' ή ομάδα του «Γαλάζιου 'Αετού» και ή ομάδα του «Φοίνικος» έπαίζαν μ' έξαιρετική συνοχή και πείσμα. 'Η αγωνία έσφιγγε το λαϊμό του Τζών 'Οξελ λίγο ακόμα και θά πάθαινε συγκοπή από την συγκίνήσι του. Ξαφνικά σημειώθηκε το πρώτο τέρμα υπέρ της μίς 'Αουλετ. 'Ετοιμαζόταν ν' αναπνεύσει ευχαριστήμενος, όταν ή «μίσιος» 'Αιβερ μ' ένα έπίθετο κτύπημα της σφαίρας κατορθώσε να πετύχει κι' έκανε ένα τέρμα. 'Ετσι ή δυο ομάδες τών φιλενάδων του ήσαν πάλι ίσούλαες. Αυτό υπερέβαινε πειά τις δυνάμεις του άτυχου Τζών ! 'Ενοιώσε την άνασθησί του να σταματά ή και κυλιόσθε άναίσθητος στην εξέδρα. Οί θεαταί ούτε τόν πρόσεξαν. Τό παιχνίδι τούς είχε συναρπάσει. Τό σάμμα του 'Οξελ έγερνε τώρα έξω από τά κάγκελλα με κίνδυνο να πέση καταγής από την εξέδρα και νά κομματιασθή. 'Η «μίσιος» 'Αιβερ πού τόν είδε δέν έδωσε και μεγάλη σημασία. 'Εκείνο πού την ενδιέφερε ήταν νά κερδίσι τό παιχνίδι. 'Αλλά ή μίς 'Αουλετ πού είχε μία τρυφερή καρδιά άνησούσθε. Χωρίς να λογαριάσει λοιπόν τις συνέπειες πού θά είχε, πήδηξε γρήγορα από τό άλογο, έτρεξε στην εξέδρα, έφτασε κοντά στον 'Οξελ και με την βοήθεια τών γύρω θεατών τόν μετέφερε σ' ένα κάθισμα και κατόρθωσε με τις περιποιήσεις της νά τόν κάνη νά συνέλθη.

"Επειτα γύρισε στο γήπεδο. Μά ήταν πειά άργά. 'Η «μίσιος» 'Αιβερ είχε κερδίσει τό παιχνίδι. Άπογοητευμένη ή 'Αουλετ ύποτάχθηκε στην ίδιοτροπία της τύχης της. 'Εβλεπε τώρα τόν Τζών 'Οξελ ένθουσιασμένο νά παραδίσι τό κύπελλο στην «μίσιος» 'Αιβερ. Αυτό της ήταν άρκετό για νά καταλάβη τη συνέγεια. 'Υστερα άπό λίγη ώρα θά ζητούσε και τό χέρι της αντίπαλου της ! Με δάκρυα στα μάτια άνέθηκε στο αυτόκινητό της κι' έτοιμαζόταν νά φύγη από τό γήπεδο, όταν είδε έναν άνθρωπο νά τρέχη διαστακά προς τό μέρος της για νά την προφτάσι. 'Ήταν ο Τζών !

—Τι νά με θέλι άρά γε ; σκέφτηκε και πάτησε τά φρένα τ' αυτόκινητού της
 'Ο Τζών έρτασε λαχναρισμένο.
 —'Ωραία εγγένεια, δεσποινίς!... της είπε με προσποιητό θυμό. Μου σώσεις τη ζωή κι' έπειτα φεύγεις, χωρίς να με πάρης μαζί σου.
 —Κι' ή 'Αιβερ ; 'Η γυναίκα σου; άπόρησε ή 'Αουλετ.

—'Η γυναίκα μου ; έκανε κατάπληκτος ο Τζών 'Οξελ. Μήπως φαντάσθηκες ότι πρόκειται να την παντρευθώ ; 'Οχι, άγαπητή μου, Κάρολ, δέν θέλω νά σύζυγο χωρίς καρδιά. Προτιμώ μία άλλη πού θυσιάζει τό γόητρο της ομάδος του «Γαλάζιου 'Αετού» για νά μου σώση τη ζωή.

Κι' άγκαλιάζοντας την μίς 'Αουλετ την φίλησε με τρυφερότητα. 'Ήταν ευχαριστήμενος πού μεταξύ αυτών τών δυο φιλενάδων είχε διαλέξει — χωρίς σέ μία σύμπτωση — την πιο τρυφερή και την πιο αισθηματική για γυναίκα του.

ΜΩΡΙΣ ΚΡΕΝΤΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΗΤΑΝ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΣ

—Δέν θ' αγοράσετε αυτό τό «ωραϊότατο» κουτί του μαυκιούρ; ρωτάει ή νόστιμη παλτήρια της φιλανθρωπικής αγοράς, έναν καλοντυμένο κύριο.
 'Εκείνος την κυτάει, ρίχνει κατόπιν μία ματιά στο κουτί του μαυκιούρ και λέει:
 —Τι νά τό κάνω εγώ ένα τέτοιο πράγμα, δεσποινίς ;
 —'Απλούστατα: Νά τό προσφέρете στην γυναίκα πού αγαπάτε, του έξηγει ή νεαρή παλτήρια.
 —Μά δέν αγαπώ καμμία, της άπαντά άφελέςστα. 'Εκείνος. Είμαι... παντρεμένος!

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τό άνδρικό ψευδώνυμο της Γεωργίας Σάνδ. Πώς τό έμάντφε ο Πλάνς. Γεωργία Σάνδ και 'Αλφρέδος Μυσσέ. Μετά τόν θάνατο του ποιητού. 'Ενα άδικο έίβλιο. 'Οπου επερβάνει ο Παύλος Μυσσέ. 'Η τέσσερες άντωνυμίες. 'Ο ζωγράφος Βερνέ και τό παρκαθίμο. Γιατί τό άπενημήθη. 'Ο Σκιτ Πκσζς και ή τάφος του. 'Οπως και οι Φαρκά, κτλ.

'Ο πρώτος πού μάντφε ότι κάτω άπ' τό φιλολογικό ψευδώνυμο «Γεωργιος Σάνδ» κρύβεται γυναίκα κι' όχι άνδρας, ήταν ο διάσημος Γάλλος κριτικός Γουσταβός Πλάνς. Καθόταν μία βραδιά στη Λέσχη τών καλλιτεχνών, κι' ένας φίλος του φυλάμετρούσε πλάγ, του ένα καινούριο μυστοάτορμα, πού μόλις την ήμέρα εκείνη είχε εκδοθή, με συγγραφέα κάποιον άγνωστο ως τότε Γεωργίο Σάνδ.

'Ο Πλάνς τό πήρε, τούρφησε λίγες ματιές, τό κράτησε και τό διάβασε τη νύχτα στο σπίτι του και την επομένη τό βράδυ διακέρχου με λοποήσι, στη Λέσχη :

—'Ο συγγραφέας του βιβλίου αυτό δέν είνε άνδρας, αλλά γυναίκα. Τό είδες της ψυχολογίας κι' ο έίβλιον χαρακτηρη τών ήρώων του έργου μόνον από γυναίκα μπορούσαν νά αναλυθούν και νά περιγραφούν έτσι...

Και πραγματικά, ο συγγραφέας ήταν ή Γεωργία Σάνδη. Τό δέ έργο της αυτό ήταν ή «Λέλια».

'Όταν πέθανε ο ποιητής 'Αλφρέδος Μυσσέ, τού όποιου ήταν γνωστή ή περιπαθής αλλά ιδιούτρη λατρεία προς τη Γεωργία Σάνδη, εκείνη δημοσίευσε, λίγους μήνες μετά τό θάνατό του, τό γνωστό μυστοάτορμά της «Αίτη κι' Αιτός». Στο έργο της αυτό προσπαθούσε νά μίξη όλα τά σακανάλωδη σφάλματα του έρωτός της στον άποθανόντα ποιητή, πού δέν μπορούσε φυσικά νά δικαιολογηθή και νά άμνηθή από τό βάθος τού τάμου του.

Είτνχως όμως για τη μνήμη του Μυσσέ βρέθηκε ο ευγενικός άδελφός του Παύλος Μυσσέ. 'Όταν τού άνήγγειλαν την έκδοσι του έργου της Σάνδη και τούς σκυροφαντικούς ύπαντιγμούς του για τόν άδελφό του, ο Παύλος Μυσσέ είπε άγανακτισμένος :

—'Αν εκείνη έγραφε τό «Αίτη κι' Αιτός», εγώ θά γράφω «Αιτός κι' Αίτη»... Και τό κοντό ύψ κρήνη την άλήθεια πού ύπάρχει σ' αυτές τις τέσσερες άντωνυμίες :...

Πραγματικά, έδημοσίευσε κι' αυτός σέ λίγους μήνες τό έργο του δέν άνωτέρο τίτλο κι' ύπερασπίζοντας με θέρημ τόν μεγαλομνά άδελφό του, άπέδειξε ότι άν ύπάρχει στη ζωή του δυστυχής, δέν ήταν όμως ποτέ κακός, όπως ήθελε νά τόν παραστήσι ή Σάνδη.

'Όταν ο αυτοκράτορ της Γαλλίας Ναπολέων Γ' έμαθε πός ο διάσημος ζωγράφος 'Οράτος Βερνέ ήταν σοβαρά άρρωστος, βιάστηκε νά τού στείλη τό παρόσημο τών 'Ανωτέρων Ταξιαρχών της Λεγεώνας της Τιμής.

Σ' έμπίστους του δέ κύκλους έλεγε κατόπιν σχετικώς :

—'Ο Βερνέ είνε άνεκτίμητος και τό παρόσημο πού του άπένεμα είνε γ' αυτόν ένα παιχνιδάκι... Τού τό στείλα όμως γιατί τό έχει κι' ο 'Ενγκο, και θά πέθαινε άπαρηγόρητος άν δέν τό άποκοίσις.

'Ως γνωστόν, ο 'Ενγκο ήταν επίσης διάσημος ζωγράφος και άσπονδος...φίλος του Βερνέ !...

'Ο αντιβασιλεύς της Αιγύπτου Σαίτ πασάς, ο όποιος συνετέλεσε έξαιρετικά και στην τομή της δισώγου του Σουεζ, φημιζόταν πολύ για τό γαλήνιο και φιλοσοφικό πνεύμα του. Κατά τό 1863 άρχισε νά κατασκευάζη τόν μεγαλοσπερη τού τάφο, στον όποιο μάλιστα ο ίδιος έβαλε τόν θεμέλιο λίθο.

Στόν έμπιστο δέ ύπασπιστή του, πού τόν έμπόδιζε από τό διάδημα αυτό—γιατί φοβόταν μήπως τού φέρη εγρονισκιάς—είπε χαμογελώντας :

—Δέν μπορώ νά ξεφύγω άπ' τό πατροπαράδοτο έθιμο τών προκατόχων μου ήγεμόνων αυτής της Χώρας. Τό ίδιο δέν έκανε και ο Χέουφ, ποίησις την πυραμίδα για τόφο του; Τά ίδια δέν έκαναν κι' οι άλλοι Φαραώ; Τό ίδιο λοιπόν κάνω κι' εγώ. 'Ο θάνατος άς με συγχωρήσι, άποσοδήποτε, για την άναίδειά μου !.

